

или нѣ; и подѣръз мѣлко видѣ подѣръзватъ сѣнь и са оутѣши. Пѣви мѣса чикато варвѣше иъз ѣдинъ пѣть загѣи са и незнаше гдѣ да штиде, тогѣзи иъзлѣзе ѣдинъ человекъ и мѣса ѡрече даго заведе дѣто шѣ. Тѣи трѣгватъ двѣмата на ѣднѣ, и като мрѣкна стѣгнаха на ѣднѣ сѣло и влѣзоха въ ѣднѣ къща. Домовладыката (ѣвсайгѣлата) бѣше добръ человекъ и ги прие съ радость тагинагости колкото добръ можаше, но като стѣнаха на ѡтрѣ даси ѡтидатъ дрѣгѣръватъ мѣ ѡткрадна ѣднѣ златѣ чѣша, на вторѣватъ дѣнь ѡтидоха оу ѣдинъ зѣлъ и лѣкавъ человекъ, който ѣдвѣмъ ги восприѣ, и дрѣгѣръватъ ѡстави тамъ чѣшата. Въ третѣватъ дѣнь спѣхъ оу ѣдинъ блѣгъ и блѣгочестѣвъ человекъ и приминаха добръ, но като си ѡтхѣждаха на ѡтрѣ дрѣгѣръватъ мѣ гѣди ѡганъ та запѣли къщата мѣ. Начѣтвѣртѣватъ вѣчаръ ги восприѣ пакъ ѣдинъ добръ и любѣстрѣненъ человекъ, и ги нагости колкото можѣ добръ, и на ѡтрѣ, като стѣнаха даси идатъ, провѣди ѣдинорѣднѣватъ си сѣиъз даги испровѣди, но като ѡтидоха до рѣката дрѣгѣръватъ мѣ ѣтна момѣто ѡ мостатъ таго оудѣви. Тогѣзи са разгнѣви ѡнзи человекъ и мѣ рече: иди са махни ѡ мѣне, по добръ ми ѣдасѣ гѣла самъ ане да сѣмъ съ тѣе. Но тойзи чѣсъ го оугрѣка ѣднѣ свѣтлина и дрѣгѣръватъ мѣ стѣна като слѣнце и мѣ рече: „Когѣ незнайшь не оуѣждавай Бѣжѣатъ прѣмыслъ. Златѣта чѣша бѣше намазана съ оутрѣва, та за-